

rendkívül fontos : az elragadó lendület és a lelket felforralló szenvedély. Hogy ennek mi az oka, azt hiszem tudom, de most nem akarom leírni. Elégnek tartok megjegyezni ezúttal annyit, hogy ha valaki előnyös ellentéte ennek a lendület nélküli józanságnak, hát Komjáti Gyula az. Ha valaki, hát ő hivatott arra, hogy a művészet erejével barátokat szerezzen nekünk messze földön is.

Felvinczi Takács Zoltán.

MÉG LÁTNI FOGLAK ÉN.

1915.

Még látni foglak én !
 Nem lelkem erejével,
 Ahogy költést tevénk.
 Fehér ajkamról vérszagú sóhaj
 Fekete éjjel, szélsuhogásban
 Búcsúvevésre nem száll majd Feléd.

Még látni foglak én !
 Mint egyszer régen
 S a legszebb képen felragyog a fény :
 Növő homály a kis szobában,
 Bűvös igézet, édes rémület . . .
 Remegve csók-csodára vártunk . . .
 — Gyujtsak világot? Már nagy a setét —
 Kérdeztem halkán.
 (Kellott a beszéd,
 Pedig a vágytól majd meghaltam.)
 Riadtan jött a szó : Ne még, ne még !
 S egy forró kis kacsó
 Lefogta kezemet.
 Reá hajlott az ajkam.

Még látni foglak én !
 Előre álmodom :
 Ragyogó nyári reggelen
 Nagy-halkan fordul a kilincs,
 A résen át aranyfolyó
 Zuhog a kékszobába.
 Nyomában én,
 Aranykeretben barna szilhuett.
 És sorba járom a kis ágyakat . . .
 Szívem verése hogyha elcsitul,
 Hozzád megyek
 S kebledre hajtom fáradt fejemel.
 — Így jövök én !